

σθῶ βλέπων ἀδιαλείπτως ταῦτα· καίτοι δὲ ἡ διαμονή μου ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐμελλε νὰ εἶνε βραχυτάτη, δὲν ἔλειψε τὸν ὀλίγον χρόνον, ὃν εἶχον νὰ διαθέσω, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπω τὸ περίφημα αὐτὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Θαυμάζω ἐν αὐτοῖς τὴν πραγματικότητα τῆς φύσεως ἠνωμένην μετὰ τῆς ἀξίας τοῦ ὠραίου σχηματισμοῦ... Θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ ὅτι ἠδυνήθην νὰ ἰδῶ ἰδίως ὄμμασι ταῦτα τὰ ἐξοχα καλλιτεχνήματα...»

«Μεγάλην ὑποχρέωσιν καὶ εὐγνωμοσύνην ὀφείλουσιν ὑμῖν, Μιλῶρδε, οἱ ἐρασταὶ τῆς τέχνης καὶ οἱ καλλιτέχναι ἐπὶ τῇ πλησίον αὐτῶν μεταφορᾷ τῶν ἀξιοσημειωμένων τούτων καὶ θαυμασίων ἔργων τῆς γλυπτικῆς. Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐκφράζω ὑμῖν τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας μου.»

Τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον εἶχεν ἀγοράσει προηγουμένως τὴν μεγάλην ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν τοῦ Τῶνλεϋ (Townley) ἐκ ῥωμαϊκῶν ἔργων, καθὼς καὶ τὴν συλλογὴν τῶν ἀναγλύφων τῆς Φιγαλείας· ὁ δὲ Κανόβα συγκρίνων ταύτας πρὸς τὴν τοῦ Ἑλγιν εἶπεν ὅτι ἐὰν ἐκεῖναι εἶχον ἀμφοτέραι ἀξίαν 15,000 λιρῶν στερελ. ἡ τοῦ Ἑλγιν εἶχεν 100,000.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Κανόβα πρὸς τὸν Ἑλγιν, ἀποδημοῦντα τότε ἐν Παρισίοις, ἐδημοσιεύθη διὰ τοῦ τύπου, καὶ ἐγένετο γνωστὴ εἰς πάντας τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ καλλιτέχναις, οἵτινες ἐσπευδον εἰς Ἀγγλίαν ὅπως μνηθῶσι τὰ μυστήρια τῆς ἀρχαίας τέχνης, καὶ ζητήσωσιν ἐκ τῆς γλυφίδος τοῦ Φειδίου ἔμπνευσιν καὶ φῶς.

Ἐμπνευσθεὶς δ' ὄντως ἐκ τῆς θεᾶς τῶν ἐξόχων ἐκεῖνων ἔργων ὁ μέγας καλλιτέχνης Κανόβα ἐξ οὗ ἀρχεται σχεδόν, δυνάμεθα εἰπεῖν, ἡ ἀναγέννησις τῆς γλυπτικῆς, κατενόησεν ὅτι τὸ ὠραῖον ἐν τῇ τέχνῃ ἔγκειται εἰς τὴν ἀληθινὴν παράστασιν τῆς φύσεως ἐν ἐκλογῇ. Πλήρης δ' ἔμπνευσεως ἐπανακάμψας εἰς Ῥώμην ἐπλασε τὸ σύμπλεγμα τῆς Εὐσεβείας, ἐπεράτωσε τὸν Ἄρην καὶ τὴν Ἀφροδίτην κατ' ἐντολὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὸ κολοσσαῖον ἄγαλμα τῆς Θρησκείας, ὅπως διαιωνίσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πάπα Πίου Ζ' εἰς τὴν Ἀρίαν Ἐδραν.

Ἐγερθέντος οὕτω πλειότερον τοῦ διαφέροντος τοῦ κοινῶ ἤρχισε σφοδρὸς ἀγὼν διὰ τοῦ τύπου, ὑποστηριζόντων τῶν ἀντιπάλων τοῦ Ἑλγιν τὴν γνώμην τοῦ Πάυνε-Κνίχτ, ἀλλὰ πλειότερα ἔγραψαν οἱ ὑπερασπισταί. Πραγματεῖαι ἐγράφησαν πολλαὶ ἀρχαιολογικαὶ εἰς πάσας τὰς γλώσσας, ἐλήφθησαν εἰκόνες καὶ ἔκτυπα, καὶ πᾶς ἱεροφάντης τῆς τέχνης μετέβαινεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπως μεταγγίσῃ εἰς τὴν πατρίδα του νέας γνώσεις. Εἶχον καταληφθῆ τὰ πνεύματα ὑπὸ ἀρχαιολατρίας καὶ θαυμασμοῦ, ἡ δὲ μελέτη τῆς ἱστορίας καὶ τῆς τέχνης τῆς

ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἥτις εἶχεν ἀναγεννηθῆ μικρὸν πρὸ τῶν χρόνων τούτων ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῶν συγγραμμάτων τοῦ Στούαρτ καὶ Ρεβέτ, ἔλαβε νέαν ἐπίρρωσιν καὶ δύναμιν.
(Ἐπεταὶ τὸ τέλος).

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΙΤΙΑΝΟΥ

(Διήγημα ἐκ τοῦ δανικοῦ).

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐταξείδευα εἰς Λονδίνον. Ἦτο περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου μηνὸς καὶ αἱ δενδροστοιχίαι καὶ τὰ ἄνθηρα τοῦ Χαΐδπαρκ ἐπληροῦντο καθ' ἐκάστην ὄχημάτων, ἰππέων καὶ πεζοπορούντων. Ἐκκλιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ θηρινοῦ ἡλίου καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκουράζοντο καὶ ἐφύσων ὑπὸ τὰ ἐλαφρότατα ἐνδύματά τω, ἀλλὰ μεθ' ὑπομονῆς ἀξιοθαυμάστου ὑπήκουον εἰς τὸν συρμόν, ὅστις ἀπῆται νὰ διέρχωνται τὴν θερμότεραν τοῦ ἔτους ὥραν ἐν τῇ πνιγερᾷ πόλει, ἐν ᾗ ἐξω αὐτῆς τὰ δάση καὶ οἱ λειμῶνες ἦνθουν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐξέπεμπον τὴν δροσιστικὴν αὐτῶν εὐωδίαν.

Ἐν ἀπόγευμα περιεφερόμην εἰς τὸ Χαΐδπαρκ παρὰ τὸ πλευρὸν νεαροῦ τινος ζωγράφου, τοῦ Φράγκ Τζόνστον. Μόλις κατωρθοῦμεν νὰ διασχίσωμεν τὸ πλῆθος τῶν πεζοπόρων, οἱ ὅποιοι βραδέως προχωροῦντες ἐκινούντο συνωθούμενοι ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

Ἦπῃρχε βέβαια εἰς τὸ Χαΐδπαρκ καὶ ἄλλος καλλιτέρας δρόμος, ὅπου τὸ πλῆθος δὲν ἦτο τόσο πυκνὸν καὶ ὅπου τὰ ὑπὸ κονιορτοῦ κεκαλυμμένα δένδρα παρεῖχον τοῦλάχιστον ὀλίγην δροσιστικὴν σκιάν εἰς τὸν κεκοπιαικότα παροδίτην, ἀλλ' ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ ἔλθω καὶ νὰ παρατηρήσω.

Δι' αὐτὸ ἐκινούμην ὅσῳ τὸ δυνα. ὃν ἐγγύς τοῦ σμήνους τῶν κορυφῶν ὀχημάτων καὶ τῶν ὑπερηφάνων ἵππων, οἱ ὅποιοι ἐπροχώρου ἔμπροσθέν μου, σχηματίζοντες ἀτελεῦτητον σειρὰν.

Αἶφνης ἠσθάνθην ἐλαφρὰν πίεσιν εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ ἤκουσα τὸν κ. Φράγκ ψιθυρίζοντα:— Ἰδέτε' ἐκεῖ τὸ ὄχημα ἐκεῖνο με τοὺς λευκοὺς ἵππους, ἔχει καὶ οἰκόσημον εἰς τὴν θύραν του! Τώρα παρέκαμψε τὸ Βρούγγαμ.—τώρα εὐρίσκονται ἀναμεταξὺ τὰ τέσσαρα μονόζυγα— ἀλλ' ἐκεῖ! Προσεξάτε!

Πλήρης περιεργείας ἠτένιζον τὸν πυκνὸν κονιορτὸν καὶ — ἡ προσοχή μου ἀντημεῖφθη.

Ἐντὸς τῆς ἀμάξης ἐκάθηντο μόνον δύο ἄτομα. Εἰς κύριος, εἰς ὃν ἄλλως δὲν ἐπρόσεξα, καὶ εἰς τὸ πλευρὸν του μία νεαρὰ κυρία, τὸσον περικαλλής, ἴσσον εἶνε δυνατὸν νὰ ἦνε μία ἀγγλίς. Ἡ κατατομὴ τοῦ προσώπου τῆς ἦτο εἰς ἄκρον τελεία καὶ σύμμετρος, ἐκάθητο δὲ μετὰ

περίγραπτον χάριν, περιτυλισσομένη ὑπὸ νέφους οὕτως εἰπεῖν, ἐκ λεπτοτάτων λευκῶν ὑφασμάτων καὶ μαύρων δαντελλῶν.

Ἀκριβῶς ὅτε παρήρχετο πρὸ ἡμῶν ἡ ἀμαξά της, ἐστράφη ἡ κυρία πρὸς ἡμᾶς, παρετήρησε τὸν φίλον μου καὶ ἐχαίρεισεν αὐτὸν δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ μειδιάματος τὸ ὁποῖον ἔτι μεγαλειτέραν λάμψιν ἀπέδωκεν εἰς τοὺς μέλανας ὀφθαλμούς της. Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ πλῆθος.

Ὁ κύρ. Φράγκ ἐθώπευσε τὸν μύστακά του ὑπερηφάνως καὶ εἶπε:—Λοιπὸν;—Αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις ἦτο πραγματικῶς ἐξαισία! ἀνεφώνησα ἐγώ. Τόσον μαγευτικὸν μικρὸν μέτωπον, τόσον λαμπρὰ μέλαινα κόμη, τόσον θαυμάσιοι ὀδόντες, τοιοῦτοι ὀφθαλμοὶ καὶ τοιαύτη μορφή!—ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν θαυμασμόν μου εἶχε λάβη, ὑποθέτω, τὸ πρόσωπόν μου βλακώδη τινὰ ἐκφρασιν, διότι ὁ φίλος μου ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ εἶπε:—Νά, σεῖς εἰσθε ἐπὶ τέλους ἄνθρωπος, 'που ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δεῖξῃ κάνεις καὶ κάτι νόστιμο! Ἡμεῖς ἐδῶ, σχεδὸν ὅλοι, τόσον εἴμεθα ἀναίσθητοι καὶ ἐξημβλωμένοι—καὶ τοῦτο εἶνε φυσικόν, ἀφ' οὗ ἔχομεν τόσην ἀφθονίαν καλλονῶν—ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι ἡ καίδη Βέγγαμ εἶνε, καθὼς εἶπετε, ἐξαισίον φαινόμενον!

— Τὴν γνωρίζετε;

— Ναί, εἶνε τώρα δύο ἔτη ἀφ' ὅτου πρώτην φορὰν προσεκλήθη εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ μάλιστα εἰς οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

— Πῶς αὐτὸ εἰς συμβούλιον σεῖς ὁ ζωγράφος;

— Μάλιστα. Ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ ἔχει μίαν πολυτίμον εἰκόνα, μίαν μικρὰν Παναγίαν τοῦ Τιτιανοῦ. Γνωρίζετε ἴσως ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄγγλοι, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἀριστοκρατικώτεροι μεταξὺ μας, ἐπιτηδευόμεθα ἐνδιαφέρον δι' ὅλα τὰ πράγματα. Ἀγοράζομεν ἀπὸ ἕνα οἰονδήποτε σημαντικὸν ζωγράφον μίαν μικρὰν εἰκόνα καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἡμποροῦμεν νὰ λέγωμεν: ἡ προσωπογραφία μου ὑπὸ τοῦ φάν Δούν, τὸ ἀγιόπαιδό μου ὑπὸ τοῦ Μουρίλλου κτλ. Ἐπίσης μὲ πολλὰ χρήματα ἀγοράζομεν ἕν εἰσιτήριο διὰ μίαν συναυλίαν εἰς τὸ Κρυστάλλινον Παλάτιον, καθήμεθα ἐκεῖ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους καὶ ἀκούομεν τὴν μουσικὴν τοῦ Χαίνδελ καὶ τοῦ Γκλόκ, χειροκροτοῦμεν, βλέπομεν τοὺς γείτονάς μας καὶ ἀναφωνοῦμεν: Θεῖον! ἐξαισίον! ἐνῶ κρυφίως χασμώμεθα ὑπὸ τὰ χειρόκτιά μας καὶ ἀνυπομόνως ἀναμένομεν τὸ τέλος τῆς μουσικῆς.—Ἔτσι ὅμως εἶνε ὅπου κουτσαίνουσι οἱ ἄλλοι, πρέπει νὰ κουτσαίνης καὶ σύ. Ἄλλ' ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ κάμνει πραγματικῶς ἐξαίρεσιν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Δὲν θέλω μὲ αὐτὸ νὰ εἰπῶ, ὅτι εἶνε ἐμβριθῆς γνώστης τῆς τέχνης, ἀλλ' ἔχει ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν καὶ διδάσκειται εὐχαρίστως, ἢ δὲ μυλαίδη εἶνε ἐνθουσιώδης θαυμαστῆς τῶν μεγάλων ζωγράφων.

«Ὁ μυλόρδος λοιπὸν, καθὼς εἶπα, εἶχεν ἀγοράσῃ μίαν εἰκόνα τοῦ Τιτιανοῦ, τὴν ὁποίαν πολὺ ἐξετίμα καὶ αὐτὸς καὶ ἡ μυλαίδη. Ἔτυχεν ὅμως μίαν ἡμέραν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ εἰς καλὸς φίλος καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν εἰκόνα. Κλίνει τὴν κεφαλὴν πρῶτα πρὸς τὰ δεξιὰ, ἔπειτα πρὸς τ' ἀριστερά, τὴν παρατηρεῖ διὰ τῆς χειρὸς, ὀπισθοχωρεῖ ὀλίγα βήματα, ἔπειτα προχωρεῖ κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν εἰκόνα, καμμύει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπὶ τέλους ἀποφαίνεται μὲ μεγάλην σοβαρότητα, ὅτι ἡ εἰκὼν δὲν εἶνε πρωτότυπος, ἀλλὰ μόνον ἀπομίμησις καὶ ἀντιγραφή ἐπιτυχῆς.—Ὁ μυλόρδος ἐσυγχίσθη πολὺ, ἡ μυλαίδη ὅμως ἠτένισε περιφρονητικῶς τὸν ἀδιάκριτον κριτὴν καὶ τῷ εἶπε κατὰ πρόσωπον, ὅτι ἦτο ὅλως ἀνίκανος νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ πράγματος τούτου—ὅπερ ἄλλως ἦν καὶ ἀληθές. Ὁ φίλος μας λοιπὸν τεχνοκρίτης ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀποχαιρήσῃ καὶ ἔκτοτε δὲν προσεκλήθη πλέον εἰς τοῦ μυλόρδου. Εὐθύς τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθεν οὗτος εἰς τὴν λέσχην διὰ νὰ μ' εὔρη καὶ μὲ παρέκάλεσε νὰ ὑπάγω μαζὴ του καὶ νὰ τῷ εἰπῶ τὴν γνώμην μου περὶ τῆς εἰκόνας. Εὐχαρίστως ἐδέχθη τὴν πρόσκλησίν του καὶ μετ' ὀλίγον εὑρίσκόμεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Μὲ συνέστησεν εἰς τὴν μυλαίδη, ἡ ὁποία, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, εἰς τὴν οἰκίαν εἶνε πολὺ ὠραιότερα παρὰ εἰς τὸν περίπατον, καὶ οἱ δύο μὲ ὠδήγησαν εἰς τὸν κοιτῶνα, ὅπου εἶνε ἀνητημένη ἡ εἰκὼν. Ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε τὸ δωμάτιον τοῦτο! Οἱ τοῖχοι καλύπτονται ὑπὸ χρυσῶν ταπήτων, πρὸ τῶν μεγάλων παραθύρων πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου κρέμονται βαρέα, πράσινα μεταξωτὰ παραπετάσματα, τὰ ἐπιπλα εἶνε ἀριστοργήματα τῆς τορνευτικῆς, μὲ μωσαϊκὰ κοσμήματα, κτλ. Καὶ ἀπέναντι τῆς μεγάλης οὐρανοφόρου κλίνης, ἐπὶ ἰδιαιτέρας θέσεως, ἴσταται ἡ Παναγία τοῦ Τιτιανοῦ, ἀρκετὰ μικρὰ—τόση περίπου—ἀλλ' ἀνεκτίμητος ἀδάμας!—Ἡ μυλαίδη εἶχε σταθῆ ὀπισθεν τοῦ συζύγου της, στηριξάσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του· μὲ παρετήρει ἀτενῶς καὶ ὅτε ἐγύρισα καὶ εἶπον:—Σὰς συγχαίρω διὰ τὸ ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον ἔχετε—ἐμεδίασε θελκτικώτατα καὶ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα.

«Ἐκτοτε πολλάκις μὲ προσεκάλεσαν εἰς τὴν οἰκίαν των· ὁ μυλόρδος εἶνε ἀγαθὸς καὶ εὐπροσῆγορος ἄνθρωπος, ἡ δὲ μυλαίδη—αἴ, αὐτὴν πλέον τὴν εἶδατε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος!

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας εἶχομεν φθάσει εἰς πλαγιὸν τινα δρόμον καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἡ ἔκτη ἤδη ὥρα, τὸ πλῆθος ἤρχισε βαθμηδὸν ν' ἀραιούται. Ὁ κ. Φράγκ ἐπροχώρει στρέφων διαρκῶς τὸν μύστακά του καὶ μειδιῶν καθ' ἑαυτὸν.

— Τί συλλογίζεσθε τώρα; τὸν ἠρώτησα.

— Θὰ σὰς εἰπῶ τί συλλογίζομαι. Ἡ περὶ ἧς σὰς εἶπον εἰκὼν τοῦ λόρδου εἶχε μίαν πα-

ράδοξον ιστορίαν πρὶν τῇ ἐπιτραπῇ νὰ καταλάβῃ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ τὴν σημερινὴν τῆς θέσιν.

— Αἶ, καὶ πῶς αὐτό;

— Ἡ ἱστορία εἶνε ἐκτεταμένη καὶ ἐγὼ μόλις τὴν ἀνοιξὶν τὴν ἔμαθα, ὅτε μίαν ἐσπέραν ἑκάθήμεθα ἀναπαυτικῶς περὶ τὴν ἐστίαν συνομιλοῦντες μετὰ τοῦ μυλόρδου. Εἶχεν ἔλθῃ ὁ λόγος περὶ Ἰταλίας, πινακοθηκῶν, κτλ., ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν ὁ λόρδος νὰ κάμνῃ διαφορὰς ὑπαινιγμούς, ἢ μυλαῖδῃ ἐγέλα καὶ τέλος μοὶ ἀφηγήθησαν, συμπληροῦντες ὁ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἄλλου, ἐν πολὺ περίεργον συμβεβηκός.

— Πολὺ διασκεδαστικὴ θὰ ἦτο βέβαια ἡ ἱστορία!

— Ἀναμφιβόλως, καὶ ἂν θέλετε, ἔμπορῶ νὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ, ὅπως τότε τὴν ἔχω ἀκούσῃ καὶ ὅπως ἀργότερα τὴν συνέταξα μετὰ τὴν φαντασίαν μου. Ἐλάτε τώρα μαζὶ μου νὰ ὑπάγωμεν ἕως τὸ ἄκρον τοῦ Χαϊδπαρκ καὶ ἔπειτα τρώγομεν μαζὶ εἰς τὴν Λέσχην.

Καὶ ἔλαβον τὸν βραχίονα τοῦ κ. Τζόνστον, ὅστις ἤρχισε νὰ διηγήται τὰ ἐξῆς:

Ὁ πατὴρ τοῦ λόρδου Οὐίλλιαμ εἶχε νυμφευθῆ μίαν πολὺ ὠραίαν γυναῖκα, ἢ ὁποία ἄμως τὸν ἔκαμε πολὺ δυστυχῆ. Τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἔμενεν εἰς Παρισίους ἢ ἐταξιδεύεν εἰς τὰ λουτρά, ἐνῶ αὐτὸς τὸ θέρος ἐπρότιμα νὰ μένῃ εἰς τὰ κτήματά του καὶ μόνον τὰ Χριστούγεννα ἤρχετο δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Λονδίον, ὅταν δὲν ἔμενε πλέον κανεὶς μέσα εἰς τὴν πόλιν. Εἶχον ἓνα μόνον υἱόν, αὐτὸν τὸν λόρδον Οὐίλλιαμ, ὁ ὁποῖος σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἔζη μετὰ τοὺς διδασκάλους του, ἕως οὐ ἐστάλη εἰς Ὀξφόρδην. Εἶχε τὸν ἀφήσῃ ἢ μητέρα του καὶ παρεδόθη εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς, καὶ ὁ πατήρ του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐγένετο μισάνθρωπότερος, δὲν ἐφρόντιζε ποσῶς περὶ αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς Οὐίλλιαμ ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς ἀτυχίας καὶ φύσει ὦν σιωπηλὸς καὶ ἡσυχος, κατήντησε μετὰ τὰ ἔτη καὶ αὐτὸς μελαγχολικὸς καὶ μισάνθρωπος. Δὲν εἶχε φίλους, δὲν ἐγνώριζε τὰς διασκεδάσεις καὶ ἡ μόνη μανία του ἦσαν ἢ σπουδὴ καὶ ἢ μελέτη. Τὴν διέκοπτε μόνον ἀπαξ τοῦ ἔτους ἐπὶ ὀλίγας ἐβδομάδας, ὅταν τὸ φθινόπωρον ἐπήγαιεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ κυνηγήσῃ καὶ νὰ ψαρεύσῃ.

«Εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἦτο, ὅταν ἀπέθανον οἱ γονεῖς του, πρῶτον ἢ μητέρα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ὁ πατήρ εἰς τὴν ἐξοχικὴν του ἔκφυλιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγένετο κληρονόμος περιουσίας, ἀσυνήθως μεγάλης καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἀγγλοὺς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅλα τὰ θελήματά του καὶ νὰ ἰκανοποιήσῃ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

«Ὁ κόσμος ἐπερίμενε τώρα ν' ἀνοιγῶσι πλέον

αἱ ἐπὶ τόσον καιρὸν κλεισμέναι θύραι τῆς πατρικῆς τοῦ οἰκίας, ἐπερίμενε νὰ φανῇ τοῦλάχιστον ὁ μυλόρδος εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν καὶ ἀπὸ τοῦδε ἤρχισαν αἱ φρόνιμοι μητέρες μετὰ τῶν θυγατέρων των νὰ κάμνουν σχέδια περὶ τοῦ πλουσίου κληρονόμου, ἐλπίζουσα ἢ καθε μίαν νὰ τὸν ἀγρεύσῃ—ἀλλ' εἰς μάτην ἦσαν αἱ ἐλπίδες των! ὁ μυλόρδος ἔμενεν ὅπου ἦτο. Ἐξηκολούθει τὰς μελέτας του μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὸν ἄλλον κόσμον ἔβλεπε μετὰ ὅλως ἀδιάφορα καὶ ἀπαθῆ βλέμματα.

«Ἀλλὰ μὴ ὑποθέσῃτε, ὅτι τάχα ὁ μυλόρδος μας ἦτο ἀφιερωμένος εἰς ἰδικὴν τινα σπουδὴν. Ὑπὸ τὸ ἡσυχον καὶ σεβάσμιον σχεδὸν ἐξωτερικόν του ἐκρύπτετο νοῦς ἀκαταπόνητος, ἐπιδιώκων μετὰ ζῆλον ὅτε μὲν τοῦτο, ἄλλοτε δ' ἐκεῖνο, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐπὶ τινα χρόνον ἐβυθίσθη εἰς ἱστορικὰς ἐρεῦνας, ἐξεσχόνισεν ὅλα τὰ ἀρχεῖα καὶ ἤρχισε μάλιστα νὰ γράφῃ μίαν μονογραφίαν, ἐν δοκίμιον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς τόσον συκοφαντηθείσης Μαρίας Στουάρτης. Αἰφνης ἐβαρύνθη ὅλην τὴν ἱστορίαν καὶ ἀντ' αὐτῆς τοῦ ἐκόλλησεν ἢ μανίαν νὰ σπουδάσῃ ἐπιμελῶς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας. Ἐγένετο τὰ δωμάτια του μετὰ συλλογὰς ξηρῶν φυτῶν καὶ σουβλισμένων ἐντόμων καὶ ἔκαμνε τοιαῦτα χημικὰ πειράματα, ὥστε τὰ δάκτυλά του ὁμοιάζον μετὰ δάκτυλα φωτογράφου. Αὐτὴ ἢ μανία διήρκεισε κατὰ ποσὸν καιρὸν, ἕως οὐ ἐσπέραν τινα περιήλθον τυχαίως εἰς χεῖράς του τὰ ποιήματα τοῦ λόρδου Βύρωνος. Ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ἔμεινεν ἀγρυπνος καὶ ἀνεγίνωσκε, τῇ δὲ ἐπαύριον πρῶτ' ἀκατέβησεν εἰς τὸ ὑπόγειον ὅλας τὰς χημικὰς καὶ βοτανικὰς συλλογὰς του καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς ὥρας τῆς ζωῆς του εἰς τοὺς μεγάλους ποιητάς. Ἀργότερον ἐσπούδασε ξένας γλώσσας καὶ ἐσχέτισθη μετὰ τὴν γαλλικὴν καὶ ἰταλικὴν φιλολογοίαν.

«Μεταξὺ τῶν ἄλλων θησαυρῶν, ὅσους ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, εὔρε καὶ μίαν συλλογὴν εἰκόνων, ἢ ὁποία περιεῖχε πολλὰ ἔργα τέχνης μεγάλης ἀξίας. Ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ περὶ αὐτῶν, ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἀπέκτησεν ὄρεξιν νὰ ἰδῇ καὶ ἄλλας. Ἐπεχείρησε λοιπὸν περιοδείας διὰ τῶν Πινακοθηκῶν καὶ τῶν Μουσείων, ἐκράτει σημειώσεις καὶ ἀνεγίνωσκεν, ἐπεσκέπτετο τοὺς καλλιτέχνους εἰς τὰ ἔργαστήριά των καὶ τέλος, εἰκοσιεπταετῆς τὴν ἡλικίαν, ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύσῃ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν.

— Δὲν ἐσκέφθη λοιπὸν ποτὲ ὁ μυλόρδος περὶ γάμου;

— Βέβαια, πολλάκις τῷ ἤρχετο ἢ ἐπιθυμία νὰ ἰδρῦσῃ μίαν οἰκογενειακὴν ἐστίαν καὶ φέρῃ μίαν δέσποιναν τῶν θησαυρῶν του. Ἀλλ' ἢ

ἀνάμνησις τοῦ ἀτυχοῦς γάμου τοῦ πατρός του τὸν ἐφόβιζε, πρὸς τούτοις δὲ καὶ αἱ νέαι πολὺ ἐκοπιάζον νὰ τὸν προσελκύσωσιν, εἰς τρόπον ὅστε οἱ ὑπερβολοὶ κόποι ἔφερον ὅλως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

— Αἶ, καὶ ὕστερα;

— Αἶ, ὕστερα ἔφθασε τὸν Αὐγουστον τοῦ 186... Εἰς Ῥώμην. Κατ' ἐκείνην τοῦ ἔτους τὴν ὥραν ἦσαν εἰς τὴν πόλιν μόνον ὀλίγοι ξένοι. Οἱ χειμερινοὶ ἐπισκέπται δὲν εἶχον φθάσει ἀκόμη καὶ οἱ καλλιτέχνηαι εἶχον καταφύγει εἰς τὰ βουνά. Οὐδέποτε εἰς τὸν βίον του ἠσθάνθη ἑαυτὸν ὁ λόρδος τόσον καλά, ὅσον τώρα. Ἡ ἐρημὸς Ῥώμη ὠμοίαζε μὲ ἤσυχον καὶ ἀπέραντον μοναστήριον καὶ ἦτο καταλλήλοτάτη νὰ δώσῃ τροφήν εἰς τοὺς ῥεμβασμούς του καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μείνῃ βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του. Μὲ ἀργὰ καὶ μετρημένα βήματα διήρχετο τὸ Κολοσσαῖον, ἐπὶ ὥρας μακρὰς ἐκάθητο ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν καισαρικῶν μεγάρων, ἔκαμνε φιλοσοφικὰ παρατηρήσεις περὶ τοῦ φθαρτοῦ πάσης γηίνης δόξης καὶ ἐφραντάζετο τὸν ἑαυτὸν του ἀπόλυτον κύριον καὶ ἰδιοκτῆτην ὅλων ἐκείνων τῶν ἐξαίσιων πραγμάτων. Φυσικῶς πάντοτε ἐπισκέπτετο τὰς πινακοθήκας καὶ ἡ μόνη του εὐχὴ ἦτο νὰ μὴ ἔλθουν ποτὲ τὰ Χριστοῦγεννα, ὅτε, ὡς γνωστὸν συρρέουσιν ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν οἱ ξένοι εἰς τὴν Ῥώμην.

«Ὀλίγας ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἄφιξιν του ἔμαθε τυχαίως, ὅτι ἐμελλον νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς δημοπρασίαν τὰ κινητὰ κτήματα ἰταλοῦ τινος κόμητος, τοῦ ὁποίου οἱ κληρονόμοι, ἐξ ἀνεχίας, ἠναγκάσθησαν νὰ πωλήσωσι πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ μετατραπῆ εἰς μετρητά.

«Ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ ἐπῆγεν ἐγκαίρως εἰς τὸ μέγαρον, ὅπου ἐντὸς δωματίων τινῶν ἦσαν ἐκτεθειμένα αἱ διὰ τὴν δημοπρασίαν ὠρισμέναι εἰκόνες.

«Μεταξὺ πολλῶν μετρίας ἀξίας εὕρισκοντο καὶ τινὰ ἔργα περιφήμων ζωγράφων, ὡς μία Μαγδαληνὴ τοῦ Καρόλου Δόλτση, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἤρρεσεν εἰς τὸν μυλόρδον, μία προσωπογραφία τοῦ Ῥαφαήλ καὶ τέλος ὁ μαργαρίτης τῆς συλλογῆς, ἡ μικρὰ ἐκείνη Παναγία τοῦ Τιτιανοῦ. Μόλις τὴν εἶδε καὶ ἀμέσως τὴν ἠρωτεύθη. Ἐσημείωσε τὸν ἀριθμὸν τῆς καὶ τὴν ἐπαύριον ἐνωρὶς κατέλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὴν ἀπόφασιν ἀντὶ πάσης θυσίας αὐτὸς νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς εἰκόνας.

«Οἱ πλεῖστοι τῶν παρευρισκομένων ἀνῆκον εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀπαθανόντος, ἦσαν ὅμως ἐκεῖ καὶ μερικοὶ ξένοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διέκρινεν ὁ μυλόρδος πολλὰς μορφὰς συμπατριωτῶν του.

«Ἡσύχως ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς εἰκόνας καὶ τούτου γενομένου ἐσηκώθη βραδέως

ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ προσέφερον ἐν ποσόν. Αἶφνης ὅμως ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης ἠκούσθη μία ὀξεῖα φωνὴ καὶ προσέφερον ἑκατὸν φράγκα περιπλέον. Στραφεῖς πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἠκούσθη ἡ φωνή, εἶδεν ὁ λόρδος ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦτο Ἄγγλος. Ἐφόρει φαῖα ἐνδύματα, εἶχεν ἐπίμηκες, κόκκινον πρόσωπον, ἐρυθρὰν ἐπίσης γενειάδα καὶ διαπεραστικούς γλαυκοὺς ὀφθαλμούς. Ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι δὲν εἶχεν ἀντικρὺ του ἄνθρωπον τῆς τάξεώς του, ἀλλ' ὑπηρέτην, ὁδηγὸν καὶ ταχυδρόμον ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους σύρουν μάζῃ των εἰς τὰ ταξείδια οἱ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι τῶν συμπατριωτῶν του. Ὁσάκις ὑποπτεύονται ὅτι μέρος τι εἶνε πλήρες ἀνθρώπων, στέλλουν ἐκεῖ πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους τούτους πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ ἐνοικίασιν ἀναπαυτικῶν οἰκημάτων. Εἰς αὐτοὺς ἀναθέτουν τὴν φροντίδα τῆς εὐρέσεως ἵππων διὰ μικρὰς ἐκδρομὰς, τῆς ἀποστολῆς τῶν ἀποσκευῶν των καὶ ἐν ἀνάγκῃ τοὺς στέλλουν εἰς περιφήμους τοποθεσίας καὶ εἰς μνημεῖα, τὰ ὁποῖα οἱ κύριοι των δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐπισκεφθοῦν, θέλουν ὅμως νὰ ᾔνε τὸ ὄνομα των σημειωμένων εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ταξειδίου των.

«Ἐνόησε λοιπὸν ὁ μυλόρδος, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο τοιοῦτός τις ἀνιχνευτικὸς κύων, ἔχων διαταγὴν ν' ἀγοράσῃ τὴν ἐν λόγῳ εἰκόνα, ὠρκίσθη ὅμως νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν πάρῃ. Τὸν ἠτένισεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ προσέφερον ἀμέσως πεντακόσια φράγκα περιπλέον. Ὁ φαῖδς ἄνθρωπος ἐστενοχωρήθη προφανῶς, ἰδρῶς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ μὲ τὸ κιτρινωπὸν μανδῆλιόν του ἤρχισε νὰ ἀερίζῃ τὸ κατακόκκινόν του πρόσωπον. Ἀπαθῶς ἐξηκολούθει νὰ προσφέρῃ περισσότερα ὁ μυλόρδος, ἕως οὗ τέλος ἔφθασεν εἰς τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων, πλεον τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν εὐρέθη νὰ προσφέρῃ.

«Ἐν, δύο—τρία! Πάντες ἐσιώπων. Ὁ φαῖδς κύριος ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του, ῥίψας κατὰ τοῦ μυλόρδου βλέμμα λύσεως. Ἄλλ' οὗτος ἴστατο ἀτάραχος, ἔδωκε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του καὶ παρήγγειλε νὰ τυλίξουν ἐπιμελῶς τὴν εἰκόνα, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια, ὅπως στείλῃ ἐκεῖθεν ἄνθρωπον νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ οἰκημά του.

«Ὀλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διῆλθεν ὁ μυλόρδος θεωρῶν τὴν εἰκόνα του ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, ἀναρτῶν αὐτὴν ἐνκαλλάξ εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῶν τοίχων τοῦ δωματίου του καὶ τέλος τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἀγνοῶν ποίαν θέσιν ἔπρεπε νὰ δώσῃ εἰς τὸ κειμήλιόν του.

«Τὴν ἐπαύριον, ἅμα ἐλούσθη, ἐκάθησεν ἀναπαυτικώτατα ἐπὶ τοῦ σοφᾶ του μὲ τὸν κοιτωνίτην καὶ τὰς ἐμβάδας, μὲ μίαν ἐφημερίδα εἰς τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ ἐμπροσθέν του, ἐπὶ τραπέ-

ζης, ἤχνηζε τὸ τέιον καὶ ἦτο παρατεθειμένον τὸ ἄφθονον ἀγγλικὸν πρόγευμα.

« Ἀντικρὺ του, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ ἑδρας τὴν εἰκόνα καὶ ὅτε ὁ ἥλιος ἔρριψεν εἰς τὸ δωμάτιον τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του, ἔσυρε προσεκτικῶς τὸ παραπέτασμα πρὸ τοῦ παραθύρου, διὰ νὰ ἔχη τὸν κατὰλληλον φωτισμὸν διὰ τὴν εἰκόνα του.

« Ὁ μυλόρδος σήμερον ἦτο πολὺ εὐδιάθετος, μεγαλοπρεπῶς ἔρρόφα τὸ τσάι του καὶ μεθ' ἡδονῆς ἐτραγάνιζε τὰ περίφημα παξιμάδια, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν τέχνην ἐψηθεν ὁ ὑπηρετὴς του· ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περίπου ἀνέγνωσε τὸν «Χρόνον», ἄφησεν ἔπειτα τὴν ἐφημερίδα κατὰ μέρος, ἐθεώρησε τὴν εἰκόνα ἐπὶ ὀλίγην ὥραν, ἐμειδίασε χαίρων καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ῥοφαῖ τὸ τσάι του.

« Ἐὰν εἶχεν ὀλίγην προκίσθησιν τί ἐμελλε νὰ τῷ συμβῆ μετ' ὀλίγον καὶ ὁποῖος κίνδυνος ἐπεκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θὰ ἦτο βέβαια τόσον ἥσυχος καὶ θὰ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν του ὡς τὸν εὐτυχέστατον ἄνθρωπον ἐπὶ γῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τοῦλάχιστον θὰ ἐφόρει ἀντὶ τοῦ κοιτωνίτου καὶ τῶν ἐμβάδων τὰ καθημερινὰ του ἐνδύματα καὶ τὰ καθαρισμένα ὑποδήματα του, διὰ ν' ἀντεπεξέλθῃ πάνοπλος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἄλλ' ὅπως εἶχον τὰ πράγματα, κατελήφθη αἰφνιδίως. Ἐὰν ἐπιπτε μία βόμβα καὶ ἐξερρήγνυτο εἰς τεμάχια μεταξὺ τοῦ χοιρομηρίου, τοῦ τεῖου καὶ τῶν αὐγῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ μυλόρδος δὲν θὰ ἐτρόμαζε τόσον, ὅσον τώρα, ὅτε αἰφνης ἐκρούσθη ὁ κῶδων, ἤνοιξεν ὁ ὑπηρετὴς τὴν θύραν καὶ τῷ εἶπε :—Μία κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τὸν μυλόρδον!

— Μία κυρία! ὁ μυλόρδος ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα καὶ ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του.— Ἐδῶ δὲν γνωρίζω καμμίαν κυρίαν! Τί εἶδους ὑποκείμενον εἶνε αὕτη ἡ κυρία;

— Ἀχ, μυλόρδε, εἶνε μία πολὺ.—

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ ὑπηρετὴς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ μυλαίδη. Ἦτο καὶ τότε ὅσον σήμερον ὠραία, ἴσως ὀλίγον ῥαδινωτέρα καὶ λεπτοφυστέρα. Ἐφόρει μαῦρα καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ πέπλου. Ἐχαίρεισε τὸν μυλόρδον μὲ ἐλαφρὰν υπόκλισιν τῆς κεφαλῆς καὶ εἶπεν :—Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, ἔχω τὴν τιμὴν μὲ τὸν λόρδον Οὐίλλιαμ Βέγγαμ...

Ὁ μυλόρδος κατένευσεν ἴστατο εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἦτο κατακόκκινος, τοῦλάχιστον ἔτσι ἔλεγεν ἐσχάτως ἡ μυλαίδη ὅτι ἐφαίνετο, ὅτε κατὰ πρώτην φοράν τὴν εἶδεν.

— Ὀνομάζομαι λαίδη Μαρία Κλάρενδων— εἶπεν ἡ κυρία βλέπουσα τὸν μυλόρδον ἀσκαρδαμυκτεῖ. Παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε, ὅτι

σᾶς ἐνοχλῶ τόσον ἐνωρίς, ἐπεθύμουν ὅμως ἀφεύκτως νὰ σᾶς ἰδῶ, ἐπειδὴ ἔχω νὰ ὁμιλήσω μαζὶ σας περὶ μιᾶς σοβαρᾶς ὑποθέσεως.

« Ὁ μυλόρδος κατένευσε καὶ πάλιν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ προσφέρῃ κάθισμα εἰς τὴν ξένην, ἔσυρεν ἡ μυλαίδη μόνη τῆς μὲ ἀπαράμιλλον χάριν ἐν τοιοῦτο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ ἐκάθησεν. Ἐπειτα ἀφῆρσε τὸν πέπλον τῆς, ἐσταύρωσε τὰς χειροκτιοφόρους μικρὰς χεῖράς τῆς καὶ ἤρχισε τὸν ἐξῆς διάλογον :

— Χθές, εἰς τὴν δημοπρασίαν, ἠγόρασεν ὁ μυλόρδος μίαν μικρὰν εἰκόνα τοῦ Τιτιαννοῦ;

Ὁ μυλόρδος κατένευσεν.

— Ὅκτῳ ἡμέρας πρὶν ἐκτεθῆ εἶχον ἀπόφασιν ἐγὼ νὰ τὴν ἀγοράσω. Δυστυχῶς μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ παραυρεθῶ χθές ἡ ἰδίᾳ εἰς τὴν δημοπρασίαν, ἔστειλα ὅμως εἰς τὴν θέσιν μου ἄνθρωπον.

« Ὁ μυλόρδος ἐνεθυμήθη τὸν φαϊόχρον κύριον μὲ τὸ κίτρινον μανδύλιον.

— Ὅλοι ἔλεγον, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς εἰκόνας δὲν θὰ ὑπερέβαινε τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων· παρήγγειλα εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν μου νὰ προσφέρῃ ἕως ἐβδομηκοντα χιλιάδας, καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἀντὶ πάσης θυσίας ἐγὼ ἤθελον νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα. Αὐτὸς ὅμως εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ νομιζῆ ὅτι δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ ὑπερβῆ τὸ ποσὸν τοῦτο. Ἀφ' οὗ ἀπαξ τῷ εἶχον εἰπῆ, ὅτι ἐγὼ ἤθελα νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα, ἔπρεπεν ἀντὶ πάσης τιμῆς νὰ τὴν ἀγοράσῃ!

« Ἡ μυλαίδη εἶχε κατακοκκινίσῃ καὶ ἠτένιζε τὸν μυλόρδον μὲ τοὺς μεγάλους τῆς ἐκείνου καὶ μαύρους ὀφθαλμούς.

— Ἄλλ' εἰς τὸν ἄνθρωπόν σας εἶχετε εἰπῆ, μυλαίδη, νὰ προσφέρῃ μόνον ἕως ἐβδομηκοντα χιλιάδας φράγκων.

— ὦ Θεέ μου, νά, ἐπειδὴ ὅλοι ἔλεγον, ὅτι ἡ ἀξία τῆς δὲν ἤθελε φθάσει οὔτε τοῦτο τὸ ποσόν. Ἄλλ' ἀφοῦ τῷ λέγω, θέλω καὶ καλὰ νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα, ἔπρεπε νὰ μ' ἐνοήσῃ! Τώρα ἔγινε ποῦ ἔγινεν ἡ ἀνοησία· δι' αὐτὸ ἤλθα μόνη μου ἐδῶ, διὰ νὰ παρακαλέσω τὸν μυλόρδον νὰ μοι παραχωρήσῃ τὴν εἰκόνα εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἠγόρασε.

— Μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται καθόλου· κ' ἐγὼ ἐκτιμῶ πολὺ τὴν εἰκόνα μου καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν χωρισθῶ.

« Ἡ μυλαίδη συνίστειλε τὰς ὀφρὺς καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῆ μὲ περισσοτέραν θερμότητα:

— Ἄλλὰ μυλόρδε, ἐὰν σᾶς προσφέρω μεγαλύτερον ποσόν;..

« Ὁ λόρδος Οὐίλλιαμ ἔγινε πάλιν κατακόκκινος, αὐτὴν ὅμως τὴν φοράν ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν. Ἐμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μυλαίδη

καὶ εἶπε: — Δὲν ἐκτιμῶ τὴν χρηματικὴν ἀξίαν
της, ἀλλ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα!

— Ἀλλὰ, μυλόρδε, ἀφ' οὗ σὰς λέγω ὅτι ἀπὸ
τὴν ἀρχή, ποῦ εἶδα αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἀπεφά-
σισα ἐγὼ νὰ τὴν ἀγοράσω καὶ ὅτι δὲν ἐπέτυχα
τοῦτο μόνον καὶ μόνον ἕνεκα τῆς ἀνοησίας τοῦ
χαμένου ἐκείνου ἀνθρώπου, θὰ παραδεχθῆτε νο-
μίζω, τὰ δίκαιά μου ἐπ' αὐτῆς προνομία! Καὶ
ἐὰν ἀκόμη δὲν θελήσητε νὰ παραδεχθῆτε τοῦ-
το, μυλόρδε, σὰς παρακαλῶ θερμῶς νὰ μοὶ κά-
μητε ὅπως δῆποτε αὐτὴν τὴν χάριν — ἄχ, δώ-
σατέ μοι τὴν εἰκόνα!

« Ἡ μυλαῖδη ἐσηκώθη καὶ ἤλθε πολὺ πλη-
σίον τοῦ μυλόρδου· εἶχε κρεμάσει τὰς χεῖράς της
καὶ τὸν ἔβλεπε μὲ τοὺς μαύρους της ὀφθαλμοὺς
τόσον παρακλητικῶς, ὥστε μόνον κεκηρυγμένος
μισογύνης, οἷος ἦτο ὁ μυλόρδος, ἠδύνατο νὰ ἔ-
χη τὴν δύναμιν νὰ τῇ ἀπαντήσῃ: — Ὅχι, μυ-
λαῖδη, αὐτὸ εἶνε τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον!

« Τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ εὐθὺς τὸ βλέμμα
της ἔπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας, κειμένης ἐπὶ ἔδρας
εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

— Ἄ, νὰ τὴν! Καὶ ὀρμήσασα ἔπεσεν ἔμπρο-
σθεν αὐτῆς εἰς τὰ γόνατα. Ἐπὶ ἀρετὴν ὄραν
ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἔπει-
τα ἀνεφώνησε: — Καὶ ὑπάρχει τι τελειότερον
καὶ θελκτικώτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα; Ἰδέ-
τε τὸ φύλλωμα ἐκεῖ τῶν δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα
κάθηται ἡ Παναγία, πόσον σκιερὸν, πόσον γα-
λήνιον! Ὅποσον θαυμαστὴ ἀρμονία! Ἡ Πανα-
γία κρατεῖ τὸ τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας της ἐν ᾧ
τῷ προσφέρει κεράσια ἢ γονυπετοῦσα Μαγδα-
ληνή! Ἰδέτε ὅμως ἐκεῖ καὶ τὸν μικρὸν Ἰωάννην,
εἰς τὸ πλάγι τῆς Παναγίας. Πόσον χαίρει καὶ
αὐτὸς διὰ τὸν μικρὸν Χριστόν! Ὅπως ὅλα τὰ
μεγαλείτερα παιδιά, ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς τὰ μι-
κρότερα τόσον πολὺ! Ἐπειτα καὶ εἰς τὸ βάθος
ἐκείνη ἡ τοποθεσία! Εἶνε χρωματισμένη μὲ σκο-
τεινὰ χρώματα, καὶ ὅμως πόσον φαίνεται φω-
τεινὴ καὶ διαυγής!

« Ἐξέβαλε τὸ χειρόκτιον καὶ ἐκράτησε τὴν
χειρὰ της πρὸ τῆς εἰκόνας.

— Ἄ, τώρα βλέπω πόσον λευκὸν φαίνεται
τὸ χρῶμα τῆς Παναγίας· τόσον λάμπει καὶ ἀκτι-
νοβολεῖ, ὥστε νομίζει τις τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρ-
χει λευκότερον εἰς τὸν κόσμον. Ἄχ, ὁποῖον κάλ-
λος, ὁποῖα τελειότης! — Ἀἶ, μυλόρδε, θὰ μοῦ
τὴν ἀφήσετε;

« Ὁ μυλόρδος ἠμύει μὲν τώρα, ὅτι οὔτε κἄν
μὴν στιγμὴν τῷ ἤλθεν εἰς τὸ νοῦν νὰ ὑποχω-
ρήσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς μυλαῖδης, πρὸς
χάριν του ὅμως ἐγὼ παραδέχομαι, ὅτι ἄλλως
εἶχε τὸ πρᾶγμα· προτιμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι ἔδο-
κίμασεν ὑπερῶνθρώπους ἀγῶνας ἕως οὗ κατορ-
θῶσῃ νὰ τῇ ἀποκριθῇ: — Ὅχι, μυλαῖδη, λυπού-

μαι κατὰκαρδα, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ χωρισθῶ
ἀπ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖός σας λόγος;

« Ὁ μυλόρδος κατένευσε.

« Τότε ἐσηκώθη ἡ μυλαῖδη μὲ πολλὴν ἀξιο-
πρέπειαν. Ἐδῆξε τὰ χεῖλη της, συνέστειλε τὰς
ὄφρυς, ἐχαιρέτισε τὸν μυλόρδον μὲ μεγαλοπρε-
πῆ σοβαρότητα καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν.
Ἐκεῖ ἐστράφη ἄπαξ ἔτι, ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἀ-
κόμη ἐπὶ τῆς εἰκόνας καὶ ἐξηφανίσθη.

Φλ. (Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ο ὕπνος καὶ τὰ ποτὰ

Ὁ ὄργανισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ λειτουρ-
γῇ ὀμαλῶς καὶ χρησίμως, ἔχει ἀπαραίτητον
ἀνάγκην τοῦ ὕπνου· ἔχει τόσῃ ἀνάγκην αὐτοῦ,
ὅσῃν ἔχει καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, χωρὶς
τοῦ ὁποῖου παύει πᾶσα κίνησις, ἐκλείπει πᾶσα
ζωή.

Ἄλλ' ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου τὸ γνω-
ρίζομεν ὅλοι πολὺ καλά, οὐδ' ἔχει τὴν ἀξίωσιν
ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας νὰ ἀποδείξῃ
πρῶτος διὰ θεωρημάτων ἢ ἐπιστημονικῶν τεκ-
μηρίων εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐστίας»
πόθεν ἀπορρέει αὐτὴ ἡ ἀνάγκη καὶ διὰ τί εἶνε
τόσον ἀπαραίτητος. Συμφῶνως ὅμως πρὸς τὸν
σκοπόν, ὃν ἐπαγγέλλεται ὁ τίτλος τοῦ παρόντος
ἀρθριδίου, ἐπιθυμῶ νὰ δώσῃ ὀλίγας τινας ὑγιεῖνας
ὁδηγίας περὶ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν ποτῶν, ὧν κάμνο-
μεν πάντοτε σχεδὸν χρῆσιν, πλειστάκις δέ, ὡς
μὴ ὄφειλε, καὶ κατὰχρησιν.

Ὁ ὕπνος εἶνε τὸ πολυτιμώτερον τονικὸν φάρμα-
κον τοῦ ἐγκεφάλου. Ὑπάρχουν ἀσθένειαι τῶν
νεύρων καὶ παθήσεις ἄλλων συστημάτων τοῦ
ὄργανισμοῦ μας, τῶν ὁποίων μόνη σχεδὸν καὶ ἀ-
ποκλειστικὴ θεραπεία εἶνε ὁ ὕπνος.

Ὅπως καὶ εἰς καθὲν ἕκαστον φάρμακον συμ-
βαίνει, οὕτω καὶ τοῦ ὕπνου ἡ δόσις πρέπει νὰ
ἦνε ἡ ὀρθὴ καὶ πρέπουσα. Διότι ὑπάρχουν ἄν-
θρωποι οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται πάρα πολὺ ὀλίγον,
καὶ ἄλλοι πάλιν, οἱ ὁποῖοι κοιμῶνται, ἄς εἴπω-
μεν, *ρυχθημερόν*. Ἡ διάρκεια τοῦ ὕπνου πρέπει
νὰ ἔχη γινώμονα τὴν ἡλικίαν ἐνὸς ἐκάστου ὑπο-
κειμένου, εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι, προχωρούσης τῆς
ἡλικίας, ἐλαττοῦται καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ ὕπνου.

Τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον θηλάζει ἀκόμη, πρέπει
νὰ κοιμάται ἐπὶ 20—16 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον,
τὸ παιδίον μέχρις ἡλικίας τριῶν ἐτῶν ἔχει ἀ-
νάγκην τοῦλάχιστον 12 ὥρων ὕπνου, μέχρι δὲ
ἡλικίας 10 ἐτῶν ὁ ὕπνος περιορίζεται καὶ αὐτὸς
εἰς 10 ὥρας, ὁ νεανίας μέχρις εἰκοσαετοῦς ἡλι-
κίας πρέπει νὰ κοιμάται ἐπὶ 9 ὥρας τοῦλάχισ-